

Cuprins

PARTEA ÎNTĂI

PRELUDIU	11
STAȚIA UNU: Căutând homeostaza în ipocrizia inerentă....	15
STAȚIA DOI: Amintiri cu un carnaval din adolescență	17
STAȚIA TREI: Dezarmat efemer.....	29
STAȚIA PATRU: Programul Scottsdale	39
STAȚIA CINCI: Pula mare.....	53
STAȚIA ȘASE: Un portret al entropiei.....	62
STAȚIA ȘAPTE: Pivnițe sexuale	72
STAȚIA OPT: Uciderea insectelor, 2016.....	83
STAȚIA NOUĂ: Turism religios, 2015.....	92

PARTEA A DOUA

STAȚIA ZECE: Balada unui bărbat distrus	109
STAȚIA UNSPREZECE: <i>Mein Drumpf</i>	121
STAȚIA DOISPREZECE: La loc comanda: rătăcitor și descompus	132
INTERLUDIU	139
STAȚIA TREISPREZECE: Opiacee și incest	141
STAȚIA PAISPREZECE: Demontându-l pe Camus	173
STAȚIA CINCISPREZECE: Doar un pupic	179
EPILOG	190
<i>Mulțumiri</i>	197
<i>Acorduri de folosire a textelor</i>	199

În urma normalizării compromisului comercial, mediul acesta rămăsese unul al fanteziilor esențialmente irelevante, care nu aduceau nici un folos pe lume, ci ne ofereau în schimb furtuna perfectă de thespieni mercantili și constructori de imagini, de-acum mai greu de identificat drept creatori de produse valoroase și mai degrabă drept creatori de produse concepute pentru vânzări semnificative. Masele lor de fani, la fel de fericite ca oile îmbulzite, înghesuite, neliniștite. O țară fără cultură? Un mall cu steag și-atâta tot? Însă afacerea e brânduită cu tot mai mult succes, iar Bob e copleșit iarăși de senzația aceea că lumea veche se duce de râpă.

În timp ce își contemplă buricul, conform instrucțiunilor dintr-o carte despre meditație pe care Annie i-o cumpăraseră dintr-un magazin *new age*, Bob incantează „Ric-ric-ric. Bu... ric”. Apoi aude bătaia în ușă. E tot Spurley. Când Bob deschide ușa, Cultier îi apare în față stând în prag, cu două înghețate pe băț din suita ștoarfei sterile. Fața senzual-zâmbitoare a fostei soții a lui Bob e etalată pe ambalajul acestora.

— Înghețată pe băț? întreabă Spurley.

— Nu, mersi, răspunde Bob.

— Bun, zice Spurley zâmbind. Îmi rămâne mie mai multă. Pot să intru, Bob?

Ajunși iar în living, se așază în pozițiile stabilite. În timp ce Spurley lipăie neglijent o înghețată, Bob nu poate să nu-și amintească lipăiturile sonore similare scoase de femeia care le împodobește ambalajul. Cum

stă îmbrățișat de canapeaua lui liniștitoare, se simte înfiorat zdravăn.

— Deci, Bob, începe Spurley. Am făcut o grămadă de treabă.

— Da, dă Bob din cap. Văd asta.

— Am vorbit cu un amic de-al meu de la ASPCA. N-ai carnet de cecuri, Bob? Ar trebui să ai grijă când trimiți bani gheață în plic.

— Grijă? întrebă Bob.

— Da, grija e o chestie la care bănuiesc că tu și cu mine ne raportăm în moduri diferite.

— Serios?

— A, stai. Nu vreau să sugerez în nici un caz că nu ai grijă. Înțelegi ce vreau să zic, Bob?

— Nu, Spurley. Dar până în prezent rareori am înțeles.

— Hai să fie azi ziua în care schimbăm situația. Ce zici d-asta, Bob?

Bob se gândește. După care se gândește și mai mult. Apoi:

— OK, Spurley. Încerc.

— Pari un individ destul de practic, Bob. Fosta ta soție îmi zice că, după încheierea căsătoriei, voi doi ați devenit foarte buni prieteni.

— Da, zice Bob. Reclama reclamațiilor nu ajută la brand.

— Reclama reclamațiilor? întrebă Spurley.

— Păi, da. Nu ți se pare că oamenii profită de oportunitățile de a-și face reclamă prezentându-se ca fiind mai *buni* într-un fel sau altul?

— Vorbești despre percepția asupra căii celei drepte, Bob?

— Dacă așa se numește, zice Bob. Totuși nu pot să nu mă întreb de ce oamenii țin pur și simplu să vorbească despre anumite lucruri.

— Ei bine, o gândire de genul ăsta, Bob, nu-i oferă unui gagiu ca mine prea multă siguranță la locul de muncă.

Bob scapă unul dintre râsetele lui guturale.

— Uite ce-am găsit până acum, Bob, anunță Spurley. Am găsit un bărbat singuratic, poate respins de iubire, poate suferind de depresie cronică. Are un program ciudat. Dispare săptămâni și uneori luni întregi. Nu face nici cel mai mic efort să își întâlnească sau să își salute vecinii. Nu are, din câte îmi pot da eu seama, nici un fel de viață socială. Îi plac sandviciurile cu șuncă, salată și roșii făcute la toaster. S-a vârat de-a lungul anilor în mai multe afaceri. Și nu numai că i-a mers destul de bine cu ele, dar i-au și oferit ocazia să se plimbe prin lume. Și, cu toate astea, Bob, nu îmi pari deloc un om de lume. Cum mă descurc?

Bob nu a ascultat ce spunea Spurley, propriile lui gânduri fierbeau.

— Spurley... ai auzit vreodată expresia „Democrația moare în întuneric”¹?

1. „*Democracy dies in darkness*”, slogan adoptat în februarie 2017 de ziarul american *The Washington Post*, o adaptare a expresiei utilizate într-o motivare a unei decizii date

— Nu, Bob, răspunde Spurley.

— Mă întreb, Spurley, continuă Bob, noi suntem cumva întunericul? Tu mă vezi ca pe un ins practic și, cu toate astea, tu conduci un Prius, iar eu, un Pontiac...

Momentul în care Spurley rămâne fără cuvinte coincide cu soneria unui telefon din buzunarul de la spate al lui Bob.

*So I just did me some talking to the sun
And I said I didn't like the way he got things done
Sleeping on the job
Those raindrops are falling on my head, they keep
Fallin'...*¹

Bob își scoate telefonul și, ascunzându-i ecranul de Spurley, observă că Annie tocmai îi trimisese o poză cu ea. Când făcea asta, portretele ei erau de obicei în posturi voit cuminți. Expresiile ei, precum cea din fotografia trimisă în ziua asta, nu păreau niciodată să îl încurajeze pe Bob să aibă o reacție de vreun fel sau

de judecătorul Damon J. Keith în 2001 cu privire la interogarea în secret a suspectilor de terorism pasibili de expulzare în urma atacurilor teroriste din 11 septembrie.

1. „Așa că am mai vorbit în sinea mea cu soarele / Și-am zis că nu-mi place cum își bagă picioarele, / Cum doarme în papuci, / Stropi de ploaie îmi cad pe cap, îmi tot / Cad...” – vezi nota 1, p. 67.

altul. Arătau mai degrabă ca și cum fusese prinsă cu garda jos de un fotograf. Curios, Spurley întreabă:

— Ce-ai acolo, Bob?

— Nu vreau să fiu un alt Eustace Conway¹.

— Omul muntelui? întreabă Spurley.

— Da, el, zice Bob. Felul în care te ții după mine mă face să mă simt ca și cum aș fi spionat.

— Spionat? întreabă Spurley. Colecționari de cuțite?

— Da, exact, Spurley.

Bob începe să își enunțe stresul fățiș.

— Edward Lee Howard a fost un tip care a picat testul cu poligraful și l-au futut și a fugit în Finlanda. Când Aldrich Ames a vrut să se-ntindă mai mult decât îi era pătura lui de părilit, au urmat știri ticăloase. Rusnacii și-au meșterit riguros capcanele. L-au trimis pe Vitali Iurcenko să facă pe anticomunistul. Operațiunea știri ticăloase DOI.

Bob ridică două degete.

— Oooo! Știi ce e înfricoșător? Un ins căruia nu-i e frică. Știi cum și de ce va muri Bob?

Spurley strecoară:

— Tu ești Bob.

— Corect. Cu o lampă de sudură la organele genitale și o pulă străină sau locală în gură, pentru că americanii mei căcăcioși vor sta pe margine, inclusiv ăia

1. Naturalist american și bărbat singuratic care a devenit vedetă de reality-show, ceea ce a dus la arestarea lui de către guvernul Statelor Unite (n.a.).

puțini care vor veni să plângă la înmormântare. Pacea, iubirea și înțelegerea n-au făcut nici cât negru sub unghie pentru cei care nu s-au născut orbi. Pentru cei care s-au născut săraci și deștepți sau într-un loc sărac și violent al rușinii lor strămoșești.

Dintr-odată, Bob trece de la tonul de tenor al declarațiilor tensionate la unul de atribuire calmă.

— Îți spun asta pentru că te iubesc. Atâta doar: Georgia, 1658.

— Mă faci să fiu confuz, Bob, spune Spurley.

— Nu, Spurley, răspunde Bob. Tu ești cel care îl confundă pe Aldrich Ames cu Robert Ames. NU îl confunda pe Aldrich Ames cu Robert Ames.¹ Nu face asta. Și nu mă confunda pe mine cu Eustace Conway.

— O să fac tot ce pot ca să iau în calcul chestia asta, Bob. Dar tu pui semnul egal între un articol pe care l-aș putea scrie despre tine și un reality-show?

— Ceva de genul ăsta, Spurley. Scrii într-adevăr un articol?

Spurley evită întrebarea.

1. Aldrich Hazen Ames a fost un agent CIA cu vechime care a devenit colaborator infiltrat al KGB-ului. A fost condamnat pentru spionaj în 1994 și e considerat în general (și în mod corect) un mare rahat. Robert Clayton „Bob” Ames (nici o legătură de rudenie), directorul CIA pentru Orientul Apropiat, a fost ucis în 1983 într-un atentat sinucigaș cu bombă asupra ambasadei americane din Beirut și e considerat în general (și în mod corect) un funcționar public exemplar (n.a.).